pinnani või Saksamaa relvastumist teiste riikide relvajõu tasapinnani. Saksamaa peavastaseks oli ja on Prantsusmaa, kes toonitab eriti desarmeerimisprobleemi julgeolekukülge ega pea enne võimalikuks vähendada oma relvajõudu, kui on loodud rahvusvahelised garantiid (tagatised) Prantsusmaa julgeolekuks. 1932. aastal vastuvõetud kompromissvormelit püüti desarmeerimiskonverentsil käsitada nii, et niihästi julgeolek kui ka faktiline üheõiguslus oleksid saavutatud 8-aastase katseperioodi lõpuks, mille jooksul oleks tegutsenud rahvusvaheline kontroll tähendatud põhimõtete elluviimisel ettenähtud praktiliste sammude täitmise jälgimiseks. See oli Saksamaale vastuvõtmatu, ta nõudis otsekohest jõudude pariteeti ja kui selle lubamisest keelduti, eelistas ta Genfist lahkuda.

Tuleb tähendada, et teistel suurriikidel oli põhjust umbusaldusega suhtuda Saksamaa relvajõu otsekohesesse või suhtelisse suurendamisse, sest 30. jaanuaril oli Saksamaal pääsenud võimule Hitleri partei, kes oma kihutuskirjanduses propageerinud lakkamatult uut revanši- (kättemaksu-) sõda Saksamaa endiste maa-alade tagasivõitmiseks ja Saksamaa kord juba purustatud maailmavallutamise kavade elustamiseks. Hitlerile Saksa riigipäeva poolt antud blankovolitused neljaks aastaks ja julm ümberkäimine Hitleri poliitiliste vastastega Saksamaal muutis enamiku riike pelglikuks Hitleri suhtes.

Ka teine Rahvasteliidu poolt algatatud rahvusvaheline suurettevõte — 12. juunil Londonis kokkuastunud rahvusvaheline majanduskonverents — varises kokku ilma ühtki positiivset tagajärge andmata. Majanduskonverents oli seadnud oma programmiks nelja suure probleemi lahendamise: 1. rahvusvahelise rahastandardi (väärtuskindluse) uuestipüstita-

Eesti kroonika 1933, lk. 10